

wat er leefde in zijn klein-jongetjeshart; ze zou er met haar grootmeisjeswijsheid misschien ook niet veel van begrepen hebben.

Ze kende hem niet eens. 't Achterbuurtsbewaarschooltje bergde zoo véél kinderen, en elken dag weer zag ze nieuwe gezichtjes; aardige en minder aardige snuitjes; oogjes vol ondeugd, oogjes vol vertrouwen . . . .

Hoe zou ze 't schuwe jongetje ontdekt hebben, en van zijn stille vereering geweten?

Op een morgen, vóór schooltijd nog wel, toen-ie over de verschunnigde stoepen en stoepjes aankleppen kwam in aandachtige verbazing voor 't gekke geluid van z'n eene klomp, die gebarsten was, — zag-ie opeens z'n *juffrouw*.

Ze stond in een zijstraatje dicht bij school, om den hoek, en ze had zoo'n roode kleur op haar wangen, en ze lachte zoo; . . . . hij zag haar tanden glinsteren. Er stond een lange meneer bij haar, en die lachte ook . . . .

't Jongetje vergat z'n klompenmuziek, liep hard voorbij, in een wijde bocht, — keek toch weer om.

O! . . . . De juffrouw wou weggaan, ook naar school; maar de lange meneer hield haar hand vast: ze kòn niet, en hij fluisterde haar wat in haar oor . . . . Maar ze werd er tòch niet kwaad om, nee, heelemáál niet. Ze lachte er om en ze tròk; — en toen liet-ie haar hand los.

Ze kwam op een drafje naar school loopen.

't Jongetje, — hij máákte, dat-ie weg kwam. Hij drong de gang in, hompelde haastig tusschen de anderen door de trap op.

Maar z'n juffrouw kwam ook al de trap op, héél haastig; — hij keek verschrikt om . . . . O, ze had zoo'n kleur en ze stoof hem voorbij en d'r rok streek zoomaar langs z'n gezicht.

Boven aan de trap stond de hoofdjuffrouw met een heel boos gezicht.

Ze zei wat tegen z'n juffrouw, en ze praatte zoo gauw, en zoo kwáád, ... en dat heel hooge, heel grijze haar schudde zoo erg.